

τὴν βαρωνίδα νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κυρίαν Καραπούλου καὶ ἐβεβαίωσε τὸν προσβληθέντα ἀξιωματικὸν ὅτι ἦτο ἄμετρος ἡ λύπη του δι' ὅσα δυστυχῶς συνέβησαν. Ἡ συνέντευξις ἐτελείωσεν εἰρηνικώτατα — καὶ οὕτε ἦτο δυνατόν νὰ τελειώσῃ ἄλλως μὲ τὸν διπλωματικώτατον πρέσβυν, — ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του καὶ συνεκάλεσε σύνοδον οἰκογενειακὴν πρὸς συζήτησιν τοῦ πρακτέου.

Ἡ Ἀνδρομάχη ὑπέφερε τὴν λύπην της μὲ γενναιότητα μεγαλειτέραν ἢ ὅσην ἡδύνατό τις νὰ περιμένῃ. Ἐννοεῖται, δὲν ἔλειψαν τὰ ἀναπόφρευκτα ὑστερικά, ἀλλὰ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ ἐπηκολούθησε σιωπηλὴ κατῆφεια. Διήρκετο τὰς ὥρας της μὲ τὸ κέντημα καὶ μὲ τὰ γυμνάσματα εἰς τὸ πιάνον. Αἱ κλίμακες τοῦ κλειδοκυμβάλου εἶναι ἐνσασθλήσις ἀξία συστάσεως διὰ νέας παρητημένας. Καθησυχάζουν τὰ νεῦρα, ἐξαμβλύνουν τὴν φαντασίαν καὶ ἐπιφέρουν εἶδος παθητικῆς ἀδιαφορίας. Εἰς παρομοίας περιστάσεις οἱ νέοι προκρίνουν ἄλλα μέσα θεραπείας — τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ ποτόν, τὴν πολιτικὴν, ἢ καὶ χειρότερα.

Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς δοκιμασίας ἡ Μαρία διέπρεψε. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν ἀδικηθεῖσαν νέαν κυρίαν της διετρανώθησαν ἐμφαντικώτατα. Ἐζήτηε ἀφορμὰς διὰ νὰ μὲν πλησίον της, ἐπροσπάθει νὰ ἐρεῦρῃ καρυκεύματα διὰ νὰ κεντήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὄρεξιν της, ἐκάθητο εἰς τοὺς πόδας της θωπεύουσα σιωπηλῶς τὰς χεῖράς της, — ὅ,τι ἡδύνατο ἔκαμνε ἢ πτωχῇ!

Ἄλλ' ἡ ἀσυνήθης λάμψις τοῦ βλέμματος τῆς Ἀνδρομάχης, ἡ παραδόξως σκληρὰ ἐκφρασις τοῦ στόματός της, ἐμαρτύρουν ὅτι κάτι ὑπέκρυπτε. Τί εἶχε κατὰ νοῦν, δὲν ἔλεγε εἰς κανένα, ἐφαίνετο δὲ ἐγγνώμων εἰς ὅσας δὲν τὴν ὠμίλουν περὶ τῆς ἀτυχίας της. Ἡ Κυρία Χοενφὲλς ἤλθε, ἐπέδειξε πολλὴν τρυφερότητα, μὲ ἐκχύσεις ἀγάπης καὶ ἀσπασμούς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν. Ἐπανήλθε, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν τὴν συνώδευεν ὁ Κος Ἀγγυρόπουλος, μὲ ἄνθος εἰς τὴν κουμβότρυπαν, μὲ τὸ *monocle*, διὰ μέσου τοῦ οὐποίου ἐκύτταζε καλὰ καλὰ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ μὲ τὴν συνήθη εὐγενῆ προπέτιαν τῶν τρόπων του.

— Σὰς βεβαίω, εἶπεν εἰς τὴν βαρωνίδα ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ἐπίσκεψις, εὐχαρίστως θ' ἀνελάμβαναν νὰ παρηγορήσω ἐγὼ τὴν μικρὰν αὐτὴν.

— Δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα, ἀνέκραγεν ἡ βαρωνίς. Ἄν τὴν πάρετε, θὰ ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀπιστίας τοῦ Ροδόλφου.

— Θὰ ἦτο λαμπρὸν μάθημα στρατηγικῆς διὰ τὸν χαριτωμένον ἀνεψιὸν σας, ἀφοῦ μοῦ ἐπήρε τὴν Φωτεινὴν, νὰ πολιορκήσω κ' ἐγὼ τὸ ἀπρο-

φύλακτον φρούριόν του καὶ νὰ τὸ πάρω ἐξ ἐφόδου.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐγέλα, ἀλλ' ἡ βαρωνίς ἐσχέπετο τὸ πρᾶγμα σπουδαίως. Ἡ μικρὰ Ἀθηναία δὲν ἦτο βεβαίως νύμφη κατάλληλος δι' ἓνα Γερμανὸν ἀριστοκράτην, ἔχοντα εἰς τὰς φλέβας αἷμα τῶν Σταυροφόρων καὶ Κύριος οἶδε τί αἷμα ἀκόμη. Ἀλλὰ δι' ἓνα Ἑλληνα ἔμπορον τῆς Τεργέστης, ἄνθρωπον ἐξυπνον καὶ εὐχάριστον, ἀλλ' ὅχι τῆς ἰδικῆς της σφαίρας! . . . Δι' αὐτὸν τὸ συνοικέσιον θὰ ἦτο πολὺ καλόν, καὶ ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν της νὰ τὸ καταφέρῃ. Ἡ νέα ἦτο εὐμορφη, πολὺ εὐμορφη. Τῆς ἔλειπεν ἡ πρᾶξις τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ Ἀγγυρόπουλος θὰ τὴν ἐμόρφωνε ὅπως ἤθελε.

— Δὲν σὰς χωρατεύω, Κύριε Ἀγγυρόπουλε. Ἀπεφάσισα νὰ σὰς ἀποκαταστήσω. Εἶνε καὶρός σας πλέον. Εἰσθε τριάντα ἐτῶν;

— Ὡ κυρία μου, ἔλεος! Εἴκοσι ἐξ ὀνόν! Βλέπετε τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῶν δεινῶν εἰς τὰ ὁποῖα μὰς ὑποβάλλει τὸ σκληρὸν ὥραϊόν σας φύλον.

— Τόσον περισσότερον λοιπὸν ἀνάγκη νὰ τακτοποιηθῇ ἡ ζωὴ σας, καὶ ν' ἀφοσιωθῇτε εἰς τὴν γυναικὰ σας.

— Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ. Εἴχα ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ὑποδουλωθῶ εἰς τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση, ἀλλ' ἡ εὐλογημένη δὲν μὲ θέλει.

Ἡ βαρωνίς εἶχε ὄρεξιν νὰ τὸν δείρῃ, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ μειδιᾷ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ εὐμετάβολος Τεργεσταῖος ἔστειλε κἀνιστρον ἀνθῶν εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀνδρομάχην Καραπούλου.

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ἡ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Εἶπεν ἡ μία:

— Γιὰ 'δέ, γιὰ 'δέ. Ποιὸς πάλι εἶνε 'ς τὴν πόρτα τῆς λεγόμενης;

— Ἀλήθεια! κάτι μαυρίζει. Ἄνδρας ἦταν καὶ μ' ἤμπε, παρετήρησεν ἄλλη.

— Τέτοια ὥρα, προσέθηκε τρίτη . . . Τί θέλει τέτοια ὥρα αὐτὸς ἐκεῖ μέσα;

— Καλὰ εἶσαι καὶ ῥωτᾷς, ἂν νὰ μὴ τὴν ξέρης δά, ὑπέλαβεν ἡ πρώτη.

— Ὁ ἴδιος . . . ὁ ἐργολάβος της εἶνε.

— Τὸν βλέπω κ' ἔρχεται κάθῃ βράδυ. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν εἶδα καὶ χθές . . .

— Ἐγὼ τὸν εἶδα καὶ προχθές.

— Κ' ἐγώ . . . δὲν μοῦ φάνηκε. Ἦταν αὐτός . . . σωστὰ τὴν ἴδια ὥρα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐπρόσθεσε μὲ φρίκην ἡ κυρὰ Κώσταινα. Τέτοια ὥρα, ποῦ ὅλοι οἱ νοικοκυραῖοι ἡσυχάζουν μέσα 'ς τὰ σπίτια τους! . . .

— Γιὰ κύττα καὶ πάλι. Τί εἶνε ἐκεῖνο ἐκεῖ;

— Ἐνα σκυλὶ σκαλίζει 'ς τὰ σκουπίδια.

— Μήπως ήταν ο σκύλος και μᾶς φάνηκε . . .
— Τί λές καυμένη και σύ ! . . . Σάματις δὲν τὸν εἶδα ἐγώ ; . . .

— Ἐγὼ μάλιστα τὴν εἶδα κ' ἐκείνη. Εἶδα τὸ χέρι της ποῦ ἄνοιξε. Φοροῦσε τὴν ἄσπρη καπότα της.

— Ἀ, ὦ! τὸ χέρι της ἦταν ἐκείνο ποῦ ἄσπριζε ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ μυστήρια ! . . .

— Εἶνε νὰ χάνη τὸν νοῦν του κανεὶς !

— Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ βαστάξω πιά. Μ' αὐτὸ προσβάλλει τὴν γειτονιά μας . . . και θὰ βάλω πρῶτ'— πρῶτ' αὔριο τὸν Θανάση νὰ κἀνῃ ἓνα χαρτί γιὰ νὰ τὴν βγάλουμε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Καθὼς γνωρίζει και τὸν Δήμαρχο ὁ 'δικός μου . . .

— Ἐγὼ λῶ, τὸ καλλίτερο νὰ τὰ ποῦμε προτῆτερα τοῦ ἀνδρός της, γιατί 'μπορεῖ ἐκεῖνος ὁ κακομοίρης νὰ μὴν 'ξέρη τίποτε.

— Ναί, ναί! νὰ τὸ ποῦμε. Εἶνε πολὺ καλὸς ὁ καυμένος και δὲν ξέρει τίποτε ἀπ' αὐτά.

— Εἶνε πολὺ καλός. Τὸ λέει κι' ὁ Γιώργης.

— Νὰ τοῦ ποῦμε νὰ τὴν μαζέψῃ.

— Ἀκοῦς νὰ δέχεται τὸν ἐργολάβο της ! . . .

— Νὰ τὸ ποῦμε δίχως ἄλλο.

— Νὰ κάνουμε και τὸ χαρτί.

— Ἀμ' τί θαρρεῖς ; Μὲ χαρτί θὰ τὴν ἐβγάλαν κι' ἀπ' τὴν ἄλλη γειτονιά . . .

— Ἀκοῦς μυστήρια ! . . .

Ἐνῷ δὲ ἀκόμη τόσο ἐμβριθῶς ἐσχολίαζον τὸ γεγὸνός, ἠκούσθη βηματισμός ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ πεζοδρομίου . . .

* Ἦτο ἡ κατηγορουμένη γειτόνισσα ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ περιπάτου μετὰ τοῦ συζύγου της και διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν της.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Περίεργον ὥρολόγιον.

Ἰδιόρρυθμον ὥρολόγιον θὰ ἐκτεθῇ ἐν τῇ προσεχέῃ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τοῦ Σικάγου. Ὁ κατασκευαστὴς αὐτοῦ εἰργάσθη ἐπὶ 6 ἔτη ἵνα τὸ συντελέσῃ, ὀνομάζεται δὲ Γολδσάδεν και ζῇ ἐν Βαρσοβίᾳ. Τὸ ὥρολόγιον τοῦτο παριστᾷ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μετὰ τῶν αἰθουσῶν αὐτοῦ διὰ τοὺς ταξειδιώτας, μετὰ τηλεγραφικοῦ γραφείου, ταμείου, μετὰ ὥραιας λαμπρῶς φωτισμένης αὐλῆς ἀποδιδάσεως και ἐπιδιδάσεως (Perron), μετὰ κήπου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου μικρὸς πίδαξ ἐκσπενδονίζει διαχυγὴ ἀργυρῶσχα ὕδατα εἰς ἱκανὸν ὕψος. Ἀπὸ τοῦ κτιρίου τοῦ σταθμοῦ ἄρχεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ φυλακτεῖα, οἱ φανοὶ τῶν σημάτων και αἱ ἑγχρωμοὶ πλάκες, δεξαμεναὶ ὕδατος και πᾶν τὸ ἀνήκον εἰς σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μέχρι και τῶν ἐλαχίστων. Ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ μεσαίου πύργου και κτιρίου εὐρίσκεται ὥρολόγιον δεικνύον τὸν τοπικὸν χρόνον ἐπὶ τῶν δύο δευτερευόντων θόλων ὑπάρχουσιν ὥρολόγια δεικνύοντα τὰς ὥρας τοῦ Πεκίνου και τῆς Νέας Ὑόρκης· εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα πυργίδια, δι' ὧν τελειώνει τὸ

κτίριον εὐρίσκονται ἐν ἡμερολόγιον και ἐν βαρόμετρον. Κατὰ πᾶν τέταρτον ἄρχεται ἐν τῷ σταθμῷ ζωηρὰ κίνησις· κατὰ πρῶτον βαίνει ὁ τηλεγραφητής εἰς τὸ ἔργον του ἐτοιμάζων τηλεγράφημα ὅτι ἡ γραμμὴ εἶνε ἐλευθέρη· τότε ἀνοίγουσιν αἱ θύραι και ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας (Perron), ἐμφανίζονται ὁ διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ και ὁ βοηθὸς αὐτοῦ· ἐν τῷ παραθύρῳ τοῦ ταμείου φαίνεται ὁ εἰσπράκτωρ· ἐκ τῶν φυλακείων ἐξέρχονται οἱ φυλάκες και ἄρχονται ἐκτελοῦντες τὰς ἐργασίας τῶν ἡ λαμβάνοντες τὰς θέσεις τῶν πρὸ τοῦ ταμείου παρουσιάζεται μικρὰ σειρά ἐπιβατῶν ἀγοραζόντων εἰσιτήρια· ἀχθοφόροι σύρουσι τὰς ἀποσκευὰς· ὁ φύλαξ κρούει τὸν κώδωνα, ὀρμητικῶς δὲ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ὑπογείου ὀρύγματος (Τοῦνελ) ὁ συρμός, ὅστις σταματᾷ ἀφοῦ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐκβάλῃ ζωηρὸν συριγμὸν. Τὰς ἀμάξας περιεργάζεται τότε ἐργάτης κρούων διὰ σφύρας τοὺς ἄξοντας τῶν τροχῶν πρὸς ἐξέλεγχιν αὐτῶν, ἕτερος ἐργάτης εἰσάγει δι' ἀντλίας ὕδωρ εἰς τὸν λέβητα τῆς μηχανῆς. Μετὰ τὴν τρίτην κρούσιν τοῦ κώδωνος ἀφίνει ἡ ἀτμομηχανὴ νέον συριγμὸν και φεύγει ἀτμίζουσα και ἐξαφανιζομένη εἰς τὸ ἀντίθετον ὄρυγμα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ και ὁ βοηθὸς αὐτοῦ καταλείπουν τὴν ἀποβάθραν και ὀπισθεν αὐτοῦ κλείουσιν αἱ θύραι τοῦ σταθμοῦ. Οἱ φυλάκες ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ φυλακτεῖα τῶν, πλήρης δὲ σιγῇ ἐπικρατεῖ μέχρι τοῦ προσεχοῦς τετάρτου τῆς ὥρας ὅτε ἄρχεται ἐκ νέου ὁ θόρυβος.

Κόρη γίγας.

Ῥωσικὰ φύλλα μᾶς δίδουν τὰς ἐξῆς πληροφορίας περὶ κόρης γίγαντος, περιέργου διὰ τὴν ἐποχὴν μας. Εἶνε ἀξιοπαράκλητος διὰ τὸ κινεῖν ἐν γένει, και διὰ τοὺς ἐπιστήμονας. Εἶνε Ῥωσὶς 14 ἐτῶν, ὀνομάζεται Ἐλισάβετ Λύσκα, ἔχει ὕψος 193 1/2 ἑκατοστομέτρων δηλ. σχεδὸν δύο μέτρων, τοῦτο δὲ εἶνε και εἰς ἄνδρας ἀσύνθηες, και βάρος 8 πασιών, ἤτοι 131 χιλιογράμμων ἢ 112 ἐκάδων.

Ἡ ἀθῶα ἑκφρασις τοῦ καλῶς ἐσχηματισμένου προσώπου της, εὐρίσκεται εἰς σπανίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μέγα σῶμα τῆς κόρης, ἥτις ἐν ἐξακολουθήσει οὕτως αὐξάνουσα, θὰ ὑπερβῇ ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε γίγαντας. Ἡ Ἐλισάβετ Λύσκα, εἶνε κόρη ἀπλῶν Ῥώσων χωρικῶν, οἵτινες κατόικουν ἄλλοτε ἐν Σαρκόβω, και ὕστερον μετόκησαν εἰς Δόναν, ὅπου ἐγεννήθη ἡ κόρη τὴν 16ην Σεπτεμβρίου 1877. Τὰ τρία πρῶτα ἔτη τῆς ἀναπτύξεώς της, οὐδὲν ἐδείκνυε τὸ ἔκρυθμον, ἀλλὰ κατὰ τὸ 4ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, παρετηρήθη ἡ γιγαντιαία ἀνάπτυξις, ἥτις πρὸ πάντων ἐδενώθη κατὰ τὸ ἑνατον και δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἡ ὑγεία της ἔχει καλῶς, ἡ ὁρεξὶς της εἶνε φυσικὴ, οἱ τρόποι αὐτῆς και ὁ βίος της εἶνε ἀνάλογοι τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας. Ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶνε χήρα πρὸ 3 ἡδὲ ἐτῶν, και ἔχει ἄλλα 3 τέκνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅλα φυσικὴν ἀνάπτυξιν.

Γάται ψαρεύουσαι.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι πᾶσαι αἱ γάται ἔχουσιν ἴδιον πάθος πρὸς πᾶν εἶδος ἰχθύων, ἐξακολουθοῦσι δὲ νὰ μικουρίζωσιν ἐπὶ πολὺ, ὅταν εὐρεθῶσιν ἐντὸς ὁμακτοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεμακρύνθη μὲν τὸ ἐξ ἰχθύων ἔδεσμα παρέμεινε δὲ ἡ ὁσμὴ αὐτῶν. Ὀλιγωτερον